

grebet: „Fabrikant“, det er kun de, der drive Fabrikvirksomhed som Hovednæring. — Til § 46 har man foreslaaet, at det 2det Stykke af Paragrafen, som er sat ind i Landsbtinget, skulde udgaa. Det gaar ud paa, at den Handlende, som ikke erklærer sig fallit, naar en aarlig Dpgjørelse af Status i de tre sidste Aar har viist en stadig Tilbagegang og en Underbalance i Alt af 30 pCt., skal straffes efter Straffelovens § 263. Udvalget er af den Formening, at det vil være tilstrækkelig, og at man bør indskrænke sig til i dette Dieblis at knytte den Følge til Undlæbelsen af at erklære sig fallit, naftet den aarlige Status er af den omhandlede Bessaffenhed, at den Paaagjældende derved bliver udelukket fra at opnaa Alkordbeneficet. — Forslaget til § 49 er kun at betragte som en Dydeliggjørelse. — Forslaget til § 50 gaar ud paa at gjøre det muligt for Skifteretten at tilbagekalde sin Beslutning om Boets Overtagelse til Konkursbehandling, naar Skyldneren selv har begjert det taget under Behandling, men han, forinden Indkaldelse til Kreditorerne har fundet Sted, ser sig i Stand til at oplyse for Skifteretten, at han kan klare sine Kreditorer, og at det altsaa ikke er nødvendigt at gaa til en Fallitbehandling af Masken. Saa-danne Tilfælde ville vistnok være meget sjældne, men der skal dog være forekommet enkelte Exempler paa noget Saadant, og man har derfor ment, at det kunde være hensigtsmæssigt at føie en saadan Bestemmelse til § 50; det er nemlig ikke til Fornøielse eller til Nytte for noget Menneffe, at et Bo bliver behandlet som fallit, naar den Mand, der i et Dieblis Angstelse har opgivet sit Bo, godtgjør at kunne klare for sig, og der Ingen er, som gjør Indsigelse imod, at Boet tilbagegives ham. — Forslaget under Nr. 16 om en anden Affattelse af andet Stykke af § 51 er grundet paa, at det mulig kunde føie til en Del Ophold og unødvendig Besværlighed, naar der i alle Tilfælde skulde sendes Bud til de paa Stedet boende Fordringshavere; man har ment, at de i de fleste Tilfælde ikke ville forblive vidende om den Forretning, som omhandles i § 51, og at det derfor er tilstrækkelig at fastsætte, at de ere berettigede

til at overvære denne Forretning. — Forslaget under Nr. 17 til § 52 om, at „den tredie eller fjerde Dag“ skal ændres til „den tredie eller fjerde Sagnedag“, er begrundet derpaa, at det, navnlig naar flere Helligdage falde sammen, maaste kunde være forbundet med praktiske Vanstæligheder at faae det Møde, hvorefter der er Tale, afholdt netop den tredie eller fjerde Dag. — Forslaget under Nr. 18, hvormed tre senere Forslag i det Væsentlige stemme, gaar ud paa at forandre Bestemmelsen i § 52 om, at den offentlige Bekjendtgjørelse skal indrykkes i den almindelige Tidende, som dertil bestemmes ved kongelig Anordning, samt i det stedlige Blad, som ved Bekjendtgjørelse fra Justitsministeriet bestemmes til slige Kundgjørelser. Dels har Udvalget ment, at det ikke vilde være rigtigt at lade denne særegne Art af Skiftebekjendtgjørelser blive indrykket muligvis i andre Blade end de Blade, hvori andre Skiftebekjendtgjørelser, navnlig altsaa i Tilfælde af Behandling af Dødsboer, indrykkes, men at det var rigtigt, at det blev de samme Aviser, hvori Indrykkelserne fandt Sted, dels er Forslaget grundet derpaa, at man forudsætter, at der i en nær Fremtid kan ventes en almindelig Lovordning af Spørgsmaalet om, i hvilke Aviser offentlige Bekjendtgjørelser skulle indrykkes, hvorfor man har ment, at det var rigtigt ikke her i denne Lov at foregribe en saadan særlig Ordning af Spørgsmaalet. Som bekjendt er der nedsat et Udvalg her i Thinget, hvortil der er henvist ikke mindre end to Lovforslag, der handle om dette Emne, og det har altsaa ligget saare nær for nærværende Udvalg at tænke paa, at man kunde imødesee en saadan almindelig Ordning. — Forslaget under Nr. 19 gaar ud paa at rette en Feil i Citatet, der er indløben i det andet Thing. — Til § 53 er der under Nr. 20 stillet et Forslag, der gaar ud paa, at der skulde kræves de samme Egenskaber for den midlertidige Bestyrer, som Lovforslaget i en senere Paragraf har krævet for Kurator, altsaa, at den midlertidige Bestyrer skulde være en uberygtet, vederhæftig og forretningskyndig Mand og ikke nær beslægtet eller besvovret med Skyldneren, og navnlig ei heller maatte staa i Tjenesteforhold til Skifte-